

www.jollibread.com

Títol original: AMBER BROWN IS NOT A CRAYON

© 1994, Paula Danziger,

© 1994, Tony Ross

© de la traducció: Mercè Senabre

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.
València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-08-9

Depòsit legal: M-39.591-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Amics per sempre?

Paula Danziger

Il·lustracions de Tony Ross

jollibre

*A Carrie Marie Danziger:
neboda, consellera i amiga.*

Capítol 1

D'ací a deu minuts justs, tots els xiquets i xiquetes de la classe pujarem a l'avió i ens n'anirem volant cap a la Xina. 9

Jo, Amber Brown, sóc una xiqueta de tercer i estic molt impacient.

El meu millor amic, Justin Daniels, seurà al meu costat. Ara ja seu a la taula del costat i fa veure que és un despertador.

Només sent un tic-tac, tic-tac fluixet, però estic més que seguríssima que en du alguna de cap.

Quan la nostra classe vola cap a algun país llunyà, sempre ens asseiem junts.

La veritat és que seiem junts des que ens vam conèixer, a preescolar, però això ja és una altra història.

Buscar el passaport i els bitllets no és gens fàcil, perquè jo, Amber Brown, sóc una xiqueta de tercer molt desordenada.

10 Trac ràpidament tot el que tinc al calaix: el llibre que utilitzaré per a escriure-hi coses del viatge, mitja tira de pega dolça de maduixa, l'àlbum de cromos, dues cintes dels

cabells, set gomes d'esborrar, onze clips per enganxar fulls, dos quaderns d'exercicis i per fi, el passaport i els bitllets, que he guardat en una capsa que vaig decorar jo mateixa (hi vaig apegar a muntó d'adhesius).

—Bzzzz, cucut!

Justin comença a engronsar-se avant i 11
arrere.

Li pegue al cap amb el passaport i els bitllets.

—Vinga, es pot saber què fas, ara?

—Sóc un rellotge de cucut despertador i se m'han apegat les plomes de la cua —diu Justin, que no para d'engronsar-se.

La meua vida és molt més divertida des que Justin Daniels és el meu amic.

12 I també és divertit el meu mestre, el senyor Cohen.

—Tots a punt per embarcar!

El senyor Cohen apaga i encén els llums, que és el senyal perquè sapiem que s'acaba una activitat i en comença una altra.

Totes les cadires de la classe estan col·locades en fila, de manera que pareix un avió de veritat, amb corredors per caminar-hi i seients per al pilot, el copilot i els ajudants de vol.

El pilot sempre és el senyor Cohen. Diu que ho és perquè ell és l'únic de la classe que té permís de conduir, però jo sé quina és la verdadera raó que fa que sempre siga ell, el

pilot: és perquè vol estar segur que anem on hem d'anar. Una vegada va deixar que Roger Hart fera de pilot, però quan vam arribar a lloc, Roger va dir que ens havia dut a Disneyland en comptes de portar-nos al Zaire.

Per això, ara el senyor Cohen sempre fa de pilot i tria uns quants xiquets i xiquetes diferents, que són els copilots i els ajudants de vol. Quan em toque a mi, vull fer de copilot. No vull haver d'anar amunt i avall del corredor repartint bossetes de cacauets, perquè hi ha un grapat de xiquets que són com criatures i fan sorolls com si foren mones i no paren de fer bestieses.

Però Justin no és d'aquests. Ell i jo passem l'estona llegint *EL 3r B EN VOL*, que és una revista (els articles, els hem escrit entre tots). També fem els mots encreuats que s'inventa el senyor Cohen.

Bé, la veritat és que de vegades Justin també fa sorolls com si fóra una mona.

La classe es posa en fila, esperem per passar el control de passaports que fa el senyor Cohen.

14 Hannah Burton mira la fotografia del passaport.

—No m'agrada gens ni miqueta, aquesta foto. No sé per què no ens en podíem haver dut una de casa.

Cada vegada que comencem a estudiar un país nou, hi anem «volant», i cada vegada que agafem l'avió, Hannah es queixa de la fotografia que té al passaport.

—Si has quedat molt bé! —li dic, mirant la foto que es va fer a l'escola.

Tots fem servir els retrats que ens vam fer a l'escola, llevat de Brandi Colwin, que va venir a la nostra classe quan ja ens havíem retratat. La fotografia del passaport la va

fer el senyor Cohen amb la seua màquina de retratar instantània. Hannah fa que no amb el cap.

—Jo sóc guapa, però en aquesta foto he quedat lletgíssima!

M'estime més fer veure que no ho he sentit, el que ha dit Hannah.

—Ja saps que el senyor Cohen vol que els nostres passaports de mentida semblen de veritat. Que no te'n recordes, quan ens va ensenyar el seu passaport bo? Tampoc no hi estava gens agraciat i no és lleig, ell!

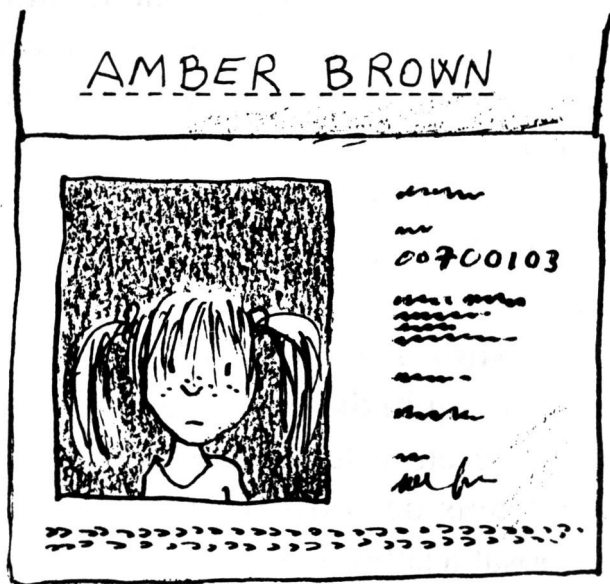
Hannah fa una carassa i somriu.

—Mira, nena, que tu no et recordares de quin dia ens havien de retratar i que a la teua fotografia parega que acabes d'alçar-te del llit, que t'hages posat la roba més vella que tenies i que t'hages pentinat amb un rasclat del jardí, això no vol dir que als altres no ens importe com hem eixit a la foto.

Mire el retrat de Hannah. Du la cabellera rossa tota ben pentinada, amb un passador de coloraines molt bonic.

Mire la meua foto.

16 Ulls marrons, el nas pigat... Duc els cabells, castanys, una miqueta escabellats com sempre, lligats amb dos clips, un per a cada cua.

Vaig vestida amb la roba de cada dia, no per fer-me un retrat. De fet, porte la roba que m'agrada més: una camiseta molt llarga que la tia Pamela em va dur d'un viatge a Londres i uns pantalons negres ajustats. (Encara que no es veuen, me'n recorde, dels pantalons que duia. I és que jo, Amber Brown, tinc molt bona memòria.)

17

No vaig quedar tan malament, i tant se val, em vaig oblidar que aquell dia ens havien de fer les fotos, encara que el senyor Cohen ens ho havia dit un milió de vegades i ho havia escrit a la pissarra dos milions de vegades.

És que sóc un poc desmemoriada.

I Hannah Burton no té tota la raó. Jo no em pentine mai amb un rasclat de jardí, i ara! Amb els dits potser sí, però amb un rasclat, mai.

—M'agrada, la teua foto —em diu Justin, i se li escapa un somriure que vol dir «ja

m'entens»—. Ets tu feta i pastada, no sols com et veiem, sinó tal com ets de veritat.

—Vols dir una desmanyotada —se'n riu Hannah.

M'agradaria arrancar-li aquesta diadema de bleda que du al cap.

18 —De cap manera! —exclama Justin, i m'agafa del braç.

M'agrada que Justin sempre sàpia què pense i que jo sempre sàpia què pensa ell.

El senyor Cohen comprova els passaports, revisa les targetes d'embarcament i en acabant Joey Fortunato ens ensenya a quins seients hem de seure.

Una vegada estem tots asseguts, Joey ens explica com ens hem de cordar els cinturons i què hem de fer en cas d'emergència.

El senyor Cohen fa veure que agafa el micròfon i ens avisa que ens preparem per fer el viatge més bonic de la nostra vida.

I ens envolem, amunt, cap al cel blau.

19

La classe de tercer ha començat el viatge cap a la Xina.

